

OPINIONS

**L'FBI, L'OPERACIÓ
PENTTBOMB I TV3**
Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON
Toni Cañís
L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER
Lluís Bonada

13

**ESTIMAT ARBRE
DE LES GAL·LES**
Martí Domínguez

14

**'L'ESPILL DE LA IMATGE',
HISTÒRIA D'UNA EXPOSICIÓ**
Manolo García

15

**UNA TARDOR POLITICA
MOLT CALENTA**
J. J. Pérez Benlloch
TERRORISTES I OPORTUNISTES
Pere Martí

16

UZBEKISTAN, TADJIKISTAN
Llibert Ferri
EL PECULIAR PACTE BALEAR
Miquel Payeras

17

BOCS EXPIATORIS
Toni Cañís
DE NOU EL 9
Glòria Marcos

18

BLANQUERNA
Joan F. Mira

114

És habitual que, en moments de dificultat, els partits de qualsevol estat democràtic aparquen les diferències i arriben a grans acords per tirar endavant actes d'interès general per a la ciutadania. En aquests casos, mai ningú no té por d'advocar al sentit patriòtic com a element de cohesió col·lectiu i de solidaritat. Dut a l'extrem, ho hem vist aquests dies als Estats Units d'Amèrica, davant dels brutals actes a Nova York, Washington i Pittsburg. Republicans i demòcrates abandonaven les controvèrsies per afrontar conjuntament aquells fets (queda al marge la valoració del grau d'encert de les mesures preses).

No cal canviar de continent, ni d'estat. Els dos partits majoritaris espanyols, PP i PSOE, malgrat la contraposició d'interessos partidistes, han estat capaços d'arribar a grans pactes d'estat. El líder dels socialistes espanyols, José Luis Rodríguez Zapatero, fins i tot s'havia proposat arribar, com a objectius prioritaris, a grans pactes d'estat sobre temes considerats d'interès general, com la immigració, el finançament, la reforma de la justícia o la lluita contra el terrorisme. D'aquesta manera, sense cap mena de rubor, per sentit d'estat, és a dir, per sentit patriòtic, PP i PSOE ja han rubricat dos d'aquests grans pactes, com ho són la reforma de l'administració de justícia i la lluita contra el terrorisme.

Aquesta setmana s'ha celebrat al Parlament de Catalunya el debat de política general. Tots els partits, llevat del PPC (el Partit Popular de Catalunya, que té 12 dels 135 escons de la cambra catalana) han denunciat, d'una manera o altra, la voluntat del Govern espanyol de retallar, amb l'aplicació del corró de la majoria absoluta, els nivells d'autogovern de les nacions que avui integren l'estat. Amb diferent càrrega crítica, CiU, PSC-Cpc, ERC i IC-V denunciaven en els seus discursos aquests intents populars per restar competències a les autonomies. I les evidències són prou clares: la imposició, fa quatre dies, de la llei d'estabilitat pressupostària, que retalla la capacitat d'endeutament de les administracions, la llei d'universitats, que trepitja les competències universitàries i estableix una "habilitació nacional" del professorat, l'exclusió —en aquest cas, amb el suport del PSOE— dels partits nacionalistes bascos i catalans de l'elecció dels membres del Tribunal Constitucional, la proposta d'elaborar una llei de cooperació autonòmica, coneguda ja com la nova LOAPA, etc.

Els partits catalans tenen la responsabilitat política de vetllar pels interessos dels ciutadans que els voten. Per sentit patriòtic, entès com a interès d'un col·lectiu, han de ser capaços d'aplicar solucions reals als seus propis diagnòstics. Si el PP porta a terme una estratègia d'ofec sistemàtic de l'autogovern català, els partits que se senten catalanistes han de ser prou valents per oferir una resposta que defense els interessos generals. Cal apel·lar a l'esperit autocrític i a la responsabilitat política per evitar que les lluites partidistes, legítimes en qualsevol sistema democràtic, no posen en perill la defensa de punts tan bàsics per a l'interès general com la pèrdua d'autogovern, i més quan es parteix d'una situació ja prou magra.

Potser, doncs, ha arribat el moment que CiU revise honestament quines són les conseqüències de mantenir la seua aliança amb el PP. Però també és el moment que el primer grup de l'oposició, el PSC-Cpc, explore veritablement quina és la millor manera de servir Catalunya davant de les embestides uniformadores del nacionalisme espanyol. Potser la proposta d'ERC no és la fórmula adequada per a fer quallar una entesa d'aquesta mena. Potser la seua mateixa gènesi —un partit, en un context determinat— en pot determinar el fracàs. Però, en tot cas, cal reclamar als polítics catalans un veritable esforç per a enfrontar-se a l'intent de retallada de llibertats col·lectives que afecta tots els ciutadans.

“Els partits catalans han de vetllar pels interessos dels ciutadans que els voten”

SENTIT PATRIÒTIC